

KRIKŠČIONIŠKO PILIETINIO VEIKIMO FORUMO

DEKLARACIJA

2017 m. kovo 4 d., Vilnius

Mes, krikščioniškų bendruomenių nariai, pripažįstame, jog:

- Žmogaus gyvybė ir orumas yra asmens gėriai, kuriuos Kūrėjas suteikė žmogui jį sukurdamas pagal savo paveikslą (Pr 1, 27). Todėl žmogaus gyvybė nuo jos prasidėjimo momento iki natūralios mirties reikalauja ypatingos pagarbos, atsidavimo bei įsipareigojimo ją saugoti. Teisinės, švietimo, socialinės ir kitos priemonės turi tarnauti žmogui, eliminuodamos kėsಿನimosi į jo gyvybę galimybes, bei užtikrinti tinkamą pagalbą krizės išiktoms nėščioms moterims, ligoniams ir kitiems stokojuantiems.
- Tikėjimo ir sąžinės laisvės siekis jau trečią tūkstantmetį lydi visas krikščioniškas bendruomenes ir primena, kad kiekvienas tikintysis yra įpareigotas gerąją naujieną nešti į pasaulį (Iz 61, 1). Niekas neturi trukdyti žmogui šlovinti Dievą, o valstybė turi gerbti svarbią žmogaus pareigą – ieškoti Dievo, Jį pažinti ir savo gyvenime vadovautis tikėjimu bei sąžine. Firmųjų amžių krikščionių krauju paženklinta tikėjimo laisvė šiandien susiduria su naujais iššūkiais: plintančia kristianofobija ir medijose vyraujančia krikščionybę atmetančia, neigiančia mąstysena; ribojamomis gydytojų galimybėmis atsisakyti nutraukti nėštumą, teikti kitas pagarbos gyvybei principą pažeidžiančias paslaugas; krikščionybei priešingais draudimais ar imperatyviais įpareigojimais įvairiose profesinės veiklos ar privataus gyvenimo srityse; krikščionių persekiojimu ir žudymu karo užkluptose valstybėse. Grėsmių tikėjimo ir sąžinės laisvei akivaizdoje mums, krikščionims, svarbu atsiminti: sąžinę saisto tik bendrajam gėriui tarnaujantis įstatymas, o mes esame įpareigoti prisidėti užtikrinant tikėjimo ir sąžinės laisvę.
- Socialinis teisingumas kviečia kiekvienam žmogui užtikrinti sąlygas būtinas jo prigimties sklaidai ir pilnaverčiam gyvenimui. „Aš atėjau, kad žmonės turėtų gyvenimą, – kad apščiai jo turėtų“ (Jn 10, 10). Didėjanti socialinė ir ekonominė nelygybė, skurdas pažeidžia žmones bei jų šeimas. Tad socialinis teisingumas ir krikščioniška meilė artimui yra neatsiejami nuo siekio kurti socialinę bei ekonominę tvarką, orientuotą į visų visuomenės narių bendrąjį gerį.
- Santuoka, neišardomais saitais suvienijanti vyrą ir moterį, yra Kristaus ir jo įsteigtos Bažnyčios meilės atspindys (Ef 5, 22–33). Per santuoką, kuri yra pirminė visuomenės ląstelė, vyras ir moteris tampa Kūrėjo bendradarbiais, naujos gyvybės sukūrimo dalyviais ir kasdieniu gyvenimu puoselėja šeimą – aplinką, tinkamiausią auklėti vaikus. Darni šeima, pagrįsta santuokos, tėvystės ir motinystės ryšiais, yra esminė sąlyga tiek pačių sutuoktinių, tiek ir jų vaikų, bendruomenių ir Valstybės gerovei. Teisinės, švietimo, socialinės ir kitos priemonės turi saugoti prigimtine šeimoms tapatybę, kuri neatsiejama nuo moters ir vyro

laisvu susitarimu sudarytos santuokos, skatinti rinktis santuokinį gyvenimą ir sudaryti deramas sąlygas sutuoktiniams auginti vaikus bei puoselėti savo šeimas.

- **Valstybė, būdama pilietinio veikimo bei jo įtikrovinimo sąlyga, yra aukščiausias politinis gėris: „Kiekviena žmonių bendruomenė turi tam tikrą bendrą gėrį, tačiau jos gerovę tobuliausiai įgyvendina politinė bendruomenė.“ (KBK, 1910) Vadinasi, kad būtų įgyvendinti, puoselėjami ir apsaugoti pamatiniai bendrojo gėrio sandai, be kurių neįmanomas pilnavertis kiekvieno žmogaus gyvenimas visuomenėje, būtina Tautos kuriama teisinė Lietuvos Valstybė, kurios suverenitetas kyla iš pačios Tautos ir jai priklauso.**

ir vienijamės į **Krikščioniško pilietinio veikimo forumą** – krikščionių dialogo ir solidaraus veikimo erdvę, kuri stiprina krikščionišką tapatybę dabarties iššūkių akivaizdoje, telkia meilės darbams ir evangelizacijai viešojoje erdvėje vardan teisingesnės, ant tvirtų dorovinių pamatų stovinčios Lietuvos.

Suprasdami, kad „[k]aip kūnas be dvasios miręs, taip ir tikėjimas be darbų negyvas“ (Jok 2, 26), negalime likti pasyvūs stebėtojai, bet turime solidariai veikti, liudydami veiklią meilę, gražindami viltį ir primindami, kad išlieka tik tai, kas statoma ant tvirto tikėjimo pamato. Mes žinome, kad nėra tokios tamsos, kurios negalėtų perkeisti Viešpaties šviesa, tik jam reikia širdžių ir rankų, per kurias Jis galėtų veikti. „Nepailskime daryti gera; jei neaptingsime, savo metu pjausime derlių!“ (Gal 6, 9).

Todėl sieksime, kad:

- krikščionys drąsiau prisiimtų atsakomybę būti pilietiški, t.y. veiklios meilės liudytojais, kad augtų krikščionių solidarumas ir bendras viešas veikimas;
- krikščionių balsas būtų stiprus ir gerai girdimas viešojoje erdvėje, o krikščioniškos vertybės turėtų didesnę įtaką politiniame, socialiniame, ekonominiame ir kultūriniame gyvenime;
- galėtume tvirčiau ir vaisingiau reaguoti į tas situacijas, kai niekinamas žmogaus orumas, pažeidžiama laisvė išpažinti savo tikėjimą, iškyla grėsmė gyvybės kultūrai, šeimai ir santuokai, Valstybės suverenumui.